

POSTANOWIENIE

12 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 12 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku S. S.
z udziałem H. S.
o zmianę stwierdzenia nabycia spadku,
na skutek skargi kasacyjnej S. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 18 lutego 2022 r., II Ca 569/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestniczki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 24 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu oddalił wniosek S. S. o uchylenie lub zmianę postanowienia tego Sądu z 16 października 2008 r. stwierdzającego, że spadek po M. S. (babce wnioskodawczynie) zmarłej [...] 2008 r. w M., ostatnio stale tam zamieszkującej, nabył w całości z mocy ustawy jej syn W. S. , będący ojcem wnioskodawczynie.

Zaskarżonym postanowieniem z 18 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia z 24 lutego 2021 r. Sąd ten podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji, że przedstawione przez skarżącą listy spadkodawczynie nie świadczyły o jej woli testowania i nie mogły być uznane za testamenty własnoręczne, które powoływałyby skarżącą do spadku. Sąd

odwoławczy uznał, że listy te odnosiły się jedynie do spraw bieżących i nie przesądzały o losach majątku spadkodawczyni po jej śmierci.

Skargę kasacyjną wnioskodawczyni oparła na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 926 § 1, art. 941 i art. 961 w zw. z art. 65 § 1 w zw. z art. 948 § 1 i § 2 k.c. „poprzez ich wadliwe zastosowanie, a w konsekwencji dokonanie wadliwej wykładni oświadczenia woli Spadkodawczyni M. S. i przyjęcie, że listy Spadkodawczyni z dnia 25 lutego 2002 r. oraz 27 sierpnia 2006 r. nie zawierają rozporządzenia na wypadek śmierci, a zatem nie stanowią testamentu (...)”. Skarżąca, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, twierdziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę uczestniczka H. S. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez podmiot, który składa wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżąca nieskutecznie powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 nie publ. i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.); przekonanie o wystąpieniu tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżącej nie odpowiada tym wymaganiom, gdyż prawie w całości stanowi jedynie wierne powtórzenie uzasadnienia zarzutów kasacyjnych. W rezultacie uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi są w znacznej mierze ze sobą zbieżne. Ze względu na wadliwy sposób uzasadnienia wniosku nie zawiera ono wymaganej argumentacji wykazującej oczywisty charakter zarzuconych naruszeń prawa, które mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Skarżąca nie wskazała zresztą, które - jej zdaniem - przepisy miały doznać takiego kwalifikowanego naruszenia. Należy przypomnieć, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa odrębne i niezależne jej elementy konstrukcyjne, które wymagają przedstawienia odrębnej i właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej, a zatem nie mogą być traktowane zamiennie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Każdy z tych elementów pełni odmienną funkcję. Uzasadnienie wniosku służy wykazaniu, że zachodzi jedna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i skargę należy przyjąć do rozpoznania natomiast uzasadnienie podstaw służy wykazaniu ich zasadności. Abstrahując od wad skargi należy powiedzieć, że już wstępna analiza pozwala na stwierdzenie, że skarga nie jest zasadna. Nie budzi bowiem wątpliwości trafność oceny Sądu odwoławczego, że przedstawione w sprawie listy spadkodawczyni nie wskazywały na jej wolę testowania.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 3 oraz art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., a także § 6 pkt 2, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

[SOP]

[ms]

